

STUDENTEN WEEKBLAD

9^e Jaargang.
No. 13.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.
REDACTEUREN: A. E. M. J. HANLO, H. A. W. KLINKHAMER,
R. A. D. CORT VAN DER LINDEN, G. P. NIJHOFF,
F. A. VENING MEINESZ.

Donderdag
10 Jan. '07.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is:
Vlamingstraat 34.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 13 Januari, des middags om 4 uur.

Men verzoekt ons mede te deelen, dat op de jongste vergadering van Ingeschrevenen is ingekomen ongeveer f 300,— als bestrijding van de kosten van het Rapport der Centrale Commissie.

Waar deze echter ± f 1000,— hebben bedragen wordt de aandacht gevestigd op de alsnog circulerende lijsten, waarop men voor elk bedrag kan teekenen en zodoende van zijn onverslapt belangstelling in de studiekwestie kan blijk geven, zonder welke het der Centrale Commissie onmogelijk moet zijn in de aangenomen richting verdere resultaten te bereiken.

Inhoud.

Van 1906 op 1907, door H.
Gedenkdag T. H., door ?
Studenten-Weekblad en Studiebelangen, door H. T. Karsten.
Negende matinée van „Het Residentie-Orkest”, door Johannes.
Programma van het Populair Concert, op Vrijdag 11 Januari.
Boekbespreking. In engen kring, door V. M.
De wonderen der techniek.
Ontvangen boeken.
Lucifer's wedstrijd.
Feuilleton.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.

Van 1906 op 1907.

De intrede van het nieuwe jaar, wat voor vele menschen de beteekenis heeft van een nieuw leven te beginnen, van te vergeten en te vergeven alles wat verkeerd was, zal ook voor ons studenten een anderen aanblik opleveren dan het spoedig vervlogen 1906, dat nu nog vaag als een nevel door onzen geest heen zweeft maar dat toch onuitwischbare feiten in zich sluit die iedereen zich gaarne herinnert en die telken jare op zelfde uur en datum met vreugde worden tegemoet gezien. Nu is de rij der feestelijkheden, die week aan week ons allen naar de kroeg lokte, zoo goed als afgewerkt en is voor velen een tijd van kamerhokken aangebroken met het oog op de examenmaand, die met rassche schreden nadert en die als een onweersbui den geesthorizon verduistert.

De lang verwachte Almanak-avond met de gebruikelijke bloemkoolspeech, een van de prettigste feesten die de S.P. kent, liep goed van stapel en menig scherp welverdiend woordje moest deze of gene van dien zatten groentenman kunnen verdragen. Achtereenvolgens, hikkend werd het nieuwe vademecum doorbladerd en de keurige inhoud, schitterend door afwezigheid van hetgeen gewenscht was, aan het licht gesteld. Keurig zag het boekske eruit, mooi papier, nette zwarte letters, kolossaal veel mengelwerk en ten slotte overpittige varia, die door iedereen verslonden

werd en om te zien of zijn eigen beeld erin was weergegeven of om Schadenfreude te zoeken. Ja het boek is vol, und was man Schwarz auf Weisz besitzt, kann man getrost nach Hause tragen en dat deed men, doch velen zullen over het hoofd hebben gezien welk een smarten met de baring gepaard zijn gegaan, zoodat er een kreet om hulp is opgestegen om een miskraam te verhoeden. Gelukkig is het niet zoover gekomen, maar weinig heeft het geschied, als men een almanak met niets dan verslagen, titels en praedicaten geen miskraam noemen wil. Het 1ste jaar werd dien avond dan ook niet vergeten. Een noemenswaardig feit is nog, dat de uitreiking dit jaar vergezeld ging van een kalender waarop Bacchus uit Delft sjeest. Aardig bedacht en kenschetsend de hier studeerende natie, jammer dat het zoo leelijk is.

Kort hierop werd de senaat van haar taak ontheven en op plechtige wijze door een waardigen opvolger vervangen. Geen bijzonderheden kenmerkte deze plechtigheid, alleen dat het gebleken is dat het 3e-jaars geslacht te jong bleek te zijn voor het vervullen van dezen taak en het 4e-jaars dito meer in aanmerking kwam, als bestaande uit mannen met meer wereld-ondervinding en meer menschenkennis voor dit gewichtig ambt noodig! Spoedig daarna werd de fabriek van prof. H. stop gezet, daar er over-productie bleek te zijn en de geproduceerde voorraad geen genoegzame afzetting vond aan den geestesmarkt der koopers. De rust na vermoeiende dagen was niet overbodig en gaf nieuwe kracht en frisschen moed in deze geestelijk critieke dagen. Een heerlijke kerstvacantie, waarin de winter zich weer eens als van oudsher deed gevoelen en die aan ons oog een verrukkelijk tafereel bood, hebben we achter den rug, om daarna het nieuwe jaar in te zetten met een feest, dat den 8sten Januari l.l. plaats had. Nog scheen men geen genoeg te hebben, van het gefeest en de gedenkdag van de oprichting der T. H. S. werd gevierd met een kroegjool. Op officieele wijze had dien dag de uitreiking van het eere-doctoraat aan eenige ons allen bekende personen, in de Remonstrantsche Kerk in tegenwoordigheid van heeren professoren, besturen der studenten-vereeningen en studenten plaats, na afloop waarvan bedoelde personen met hunne respectieve gastheeren en genoodigden zich aan een feestmaal vereenigden om daarna hunne schreden te richten naar de S.P. waar de plechtigheid in den vorm van een kroegjool algemeen gevierd werd. Aan een lange officieele tafel, te lang als dat er genoeg groen laken was om het ongezellige hout aan het hoofdeinde te bedekken, zaten de genoodigden, waaronder iemand die zeker wel eens met lede oogen zal gekeken hebben naar het steeds toenemend aantal champagne flesschen onder den inhoud waarvan velen beloofden te geraken. Tal van toasts, hoorbare en onhoorbare werden uitgebracht en de schoonste beloften gewaarborgd. La garde qui meurt mais qui ne se rend pas bleek ook weer tegenwoordig te zijn. Tegen middernacht voelden de meeste genoodigden behoefte aan rust, den hoogen leeftijd eigen, doch de ontstane leegte deed geen afbreuk aan de gezelligheid van den avond, die werkelijk dat karakter had. Zoo werd op waardige vroolijke wijze het nieuwe jaar ingezet en laten we hopen met de beste resultaten voor hen die er verwachten moeten.

H.

Gedenkdag T. H.

Dinsdagmiddag te 2 uur, had in de Remonstrantsche Kerk, de uitreiking plaats der eere-diploma's aan de honoris Causa benoemde doctoren in de Technische Wetenschap, met name de heeren: Dr. J. Bosscha, Dr. P. J. H. Cuypers, G. van Diesen C.I., J. Kraus C.I., Dr. A. Kuyper en C. Lely C.I.

De beschikbare ruimte bleek niet in staat allen een zitplaats te bieden, maar men verwachtte blijkbaar veel van deze installatie en had er dus gaarne een poosje staan voor over.

Precies om twee uur traden de senaat der T. H., het College van curatoren en de doctoren h. c. de kerk binnen.

De rector magnificus beklom de preekstoel, om vandaar als promotor toe te spreken de heeren Dr. Kuyper en Dr. Bosscha, welke evenals de andere vier eere-doctoren tegenover de preekstoel hadden plaats genomen, terwijl professoren, curatoren, burgemeester en wethouders van Delft, benevens het Kerkbestuur links en rechts daarvan zaten.

Prof. Hoogewerff begon met de aanwezigen eraan te herinneren, dat vijftig jaar geleden, in den jare 1842, Koning Willem II het besluit teekende, hetwelk de oprichting van de Koninklijke Akademie gelastte, waaruit — door de Polytechnische School heen — de Technische Hoogeschool ontstaan is, welke evenals de universiteiten het groote voorrecht kreeg, verdienstelijken mannen, als blijk van erkenning voor hun daden, ten sieraad aan de jonge Hoogeschool, het eere-doctoraat toe te kennen. Hij heette alle aanwezigen welkom op dezen gedenkdag en sprak de hoop uit dat de tijden niet verre meer zouden zijn, waarop men tot de zoogenaamde openbare senaatsvergadering, ook een groot aantal personen, voornamelijk studenten zou kunnen toelaten, de tijden, wanneer de Technische Hoogeschool zich zou mogen verheugen in het bezit van een Aula.

Een wensch trouwens, die door het geheele publiek, in de eerste plaats het staande, wel zal zijn gedeeld.

Alhoewel de taak van promotor, meer bijzonder had behooren te rusten op den president van de afdeling der Algemeene Wetenschappen, d. i. de afdeling door welke Dr. Kuyper en Dr. Bosscha als eere-doctor waren voorgedragen, kon deze wegens gezondheidsredenen zich niet van deze taak kwijten, zoodat het aan Prof. Hoogewerff vergund zou zijn, eenige feiten op te halen, die hoewel enkele uit velen, toch al zoo verdienstelijk waren, dat zij met het eere-doctoraat slechts voor een klein deel konden worden beloond.

Spreker roemde in de eerste plaats de verdiensten van Dr. Kuyper die het land verbaasd had door de uitstekende wijze waarop hij de belangen der te geboren worden Hooge-

school had begrepen, hetgeen bleek uit de opstelling van het daartoe aanleiding gevend wetsontwerp, dat een steeds aanhoudende evolutie van het technisch onderwijs mogelijk maakte en verzekerde. Geen wonder dus is het, dat die hoogeschool, na haar geboorte, haren vader zou trachten te eeren en als blijk daarvan hem het eere-doctoraat aanbood.

Vervolgens was het Dr. Bosscha, die niettegenstaande zijn hoogen leeftijd tegenwoordig was, dien de promotor toesprak. De baanbrekende onderzoekingen door dezen natuurkundige op het gebied der electriciteit gedaan, benevens zijn heldere betoogtrant, gaven hem stof en middelen tot bewerking daarvan, waardoor zijn boeken een wereldberoemdheid verwierven. Hem dankt men ook het absolute maatstelsel, dat, gegrond op de theorie als het is, Siemens aanleiding gaf zijn stelsel, waarvan het vinden hem jaren kostte, op te offeren.

Stellig kwam dus ook Dr. Bosscha, als grootst Nederlandsch natuurkundige van dezen tijd, de onderscheiding toe. —

Onder een matig applaus verliet de rector-magnificus de preekstoel en verleende het woord aan Prof. Everts, voorzitter van de afdeling der Weg-, en Waterbouwkunde, als promotor van de heeren van Diesen, Lely en Kraus.

Na het verschil in het licht gesteld te hebben tusschen den doctorstitel aan een universiteit en die aan onze hoogeschool, welke laatste een eeretitel zou zijn en slechts toegekend zou worden aan hoogst verdienstelijken mannen, terwijl de eerste dit cachet voor een groot deel verloren heeft, ging spreker vele jaren terug en legde voornamelijk nadruk op des heeren van Diesen belangrijke werk, dat van den bouw van den Lekbrug bij Kuilenburg, welke in één enkele spanning de rivier overbrugt en ontworpen werd in een tijd, toen men nog zoo goed als geen praktische gegevens had, welke hier van dienst hadden kunnen zijn. Hiervan stelde spreker het eminente o.a. in het licht door aan te halen enkele uitspraken van eveneens bekende mannen, die de moeilijkheden, verbonden aan den bouw van dezen spoorbrug bijna onoverwinnelijk, zoo niet geheel onoverkomelijk achtten.

Ook werden verschillende werken in Zeeland, allen onder toezicht van ingenieur van Diesen uitgevoerd, aangehaald en een denkbeeld van zijn groote werkkraft gegeven door een lijstje van Staats- en andere Commissies, waarvan hij de ziel had uitgemaakt. Tot in het vorige jaar, het 80ste levensjaar van den heer van Diesen, bleef hij lid van één der Commissies. Spreker eindigde met de hoop uit te spreken, dat Dr. van Diesen nog menig jaar zou mogen genieten van den terugblik op zijn werkzaam en verdienstelijk leven. —

De heer Lely heeft zich voornamelijk onderscheiden door den aanleg van een groot aantal spoorwegen in ons land en door het normaliseeren van Schipbeek, Regge, enz., alle riviertjes in Overijsel. Als iemand, wien wij een groote ver-

FEUILLETON.

Het Noodlot van het geslacht Brummelman.

(Naar het Duitsch van RUDOLF PRESBER.)

(Vervolg.)

Annemarie zorgde goed voor de huishouding; en wanneer Anton Brummelman van kantoor kwam was ze altijd klaar om hem aan te hooren, terwijl hij zijn hart luchtte; onderwijl smeerde zij broodjes met kaas voor hem. Zondags at geregeld de ex-hoofdkommies bij hun beidjes.

Dan was er hazepaper — omdat den hoofdkommies de voortanden ontbraken — en de gast kruidde het bescheiden maal met heftige schimppartijen op de Keizerlijk Koninklijke Regeering, die op geen enkel zijner verzoekschriften (welke hij nu zelf in 't net schreef), ooit antwoordde.

Toen hij eens, 't was in den herfst, weer hazepaper kwam eten, deelde Anton hem stralend van vreugde mede, dat ze het dien dag alleen zouden moeten doen, aangezien Annemarie hem des morgens met een zoon verblijd had en daarom nog wat ontzien diende te worden.

Ofschoon de hoofdkommies, zooals hij zich zeer juist herinnerde, bij de huwelijksvoltrekking met iets dergelijks rekening had gehouden, viel hem de tijding nu, op het oogenblik dat hij eigen aangelegenheden overdenkend — de natuurlijke voortekenen van de komende gebeurtenis totaal over 't hoofd gezien had, toch zeer zwaar op de maag.

In de vreugde zijns harten ging hij in der haast een noodzakelijken inkoop doen; en daar hij niet recht wist, wat

voor deze gelegenheid het best paste, kwam hij een half uur later terug met een amandeltaart en een prentenboek, hetwelk voor het eerste leesonderricht zeer doelmatig was ingericht. Dit boek legde de baker, die weinig menscheijk was op dit gebied, onder het gestel van het badkuipje, dat één te korte poot had. De amandeltaart evenwel deelde ze met de min, die toevallig juist, zooals dit trouwens een gewoonte bij de minnen is, jarig was. In de kamer er naast echter zat de hoofdkommies bij de posterijen, dempte zijn stem tot een diskreet piano, dat nauwelijks meer hoorbaar was, en vroeg den gelukkigen vader, die zeer gewichtig en zeer onnut nu eens met een suikerpot dan weer met een aschbakje in de weer was: Anton, op wie lijkt het?"

„De baker vindt: op mij,” antwoordde Anton schuchter.

Hij mocht niet bekennen, dat hij persoonlijk bij een eerste ontmoeting met zijn zoon, die ten overvloede in het halfduister plaats vond, geenerlei gelijkenis had kunnen ontdekken, veelmeer den indruk gekregen had, in de plaats van een hoofd een rimpelige niet meer geheel versche tomaat op het kussen te zien.

De min, die om onbekende redenen altijd sterk naar ouden rooden wijn riekte, kwam bintzen en verkondigde:

„Negen en een kwart pond! Zooeven gewogen. Het is een prachtjongen!”

„Dat moet hij nog worden!”

Anton Brummelman had dit voortreffelijk woord gevonden en daarmee trotsch en als iemand die van zoo iets verstand heeft, een geheel opvoedingsprogram ontrold.

Dit eene stond bij Anton Brummelman vast: de jongen zou het nu eens in elk opzicht beter hebben dan hij; zou

betering in het aantal en de hoedanigheid van onze verkeerswegen verschuldigd zijn, komt ook hem dank toe. Met de verdiensten van den heer Kraus, als gewezen directeur der P.S. en voorbereider der T. H. kan elke Delvenaar bekend geacht worden. Prof. Everts vestigde tevens de aandacht op zijn technische bekwaamheden, die vooral in Chili, voor welk land hij verschillende belangrijke havenwerken op geniale wijze uitvoerde, zoozeer op prijs werden gesteld, dat men hem een professoraat daar te lande aanbood, waarvoor de heer Kraus echter bedankte.

Prof. Everts sloot met den wensch dat het eeredoctoraat der T. H. zoowel voor den heer Lely als den heer Kraus, een aansporing zou mogen zijn om nog lange jaren voort te streven in de eenmaal aangenomen richting, tot heil van 't algemeen. —

Ten slotte was het woord aan Prof. Klinkhamer, die als voorzitter der bouwkundige afdeling en promotor van den heer Cuypers, dezen toesprak. Allereerst deed spreker opmerken hoe buitengewoon zijn verhouding als promotor en leerling tegenover zijn promovendus, tevens zijn vroegeren leermeester, was. Cuypers, den vader van de tegenwoordige richting der Hollandsche bouwkunde noemend, liet spreker het volle licht vallen op de waarheidsliefde en godsdienstzin van dezen bouwmeester, waarvan al zijn werken, voornamelijk zijn kerken, getuigen. In herinnering wordt gebracht hoe het Cuypers was, die door zijn buitengewone gave van het materiaal in overeenstemming te kunnen brengen met het uiterlijke, een geheel nieuw stempel gedrukt heeft op onze bouwwijze.

Ook toonde Cuypers de mogelijkheid van het baksteen-gewelf, en daar de oprechtheid van zijn constructies bedekking van fouten in metsel- timmer- of smeedwerk onmogelijk maakte, had zijn bouwwijze middellijk tot gevolg de evolutie der verschillende bouwambachten.

Aan de hand van zijn levensgeschiedenis ging nu prof. Klinkhamer meer in 't bijzonder de ontwikkeling van Cuypers' talenten na, hier en daar door één of ander gezegde op series door Cuypers in een gevel gemetseld — in hem ook den filosoof ontdekkend. Om ten slotte in opdracht van den Senaat hem den titel, doctor in de Technische Wetenschap, eershalve, toe te kennen.

Hierna werd deze buitengewone Senaatsvergadering gesloten en begaven zich de verschillende officieele personen naar het hoofdgebouw der T. H. alwaar in de Princenkamer receptie zou worden gehouden.

* * *

Aan de betreffende autoriteit betuigen wij onzen dank voor de toezending der uitnoodiging, recht gevend op een gereserveerde plaats.

RED.

zich niet de teenen bij 't loopen aftrappen, geen belachelijk figuur in een zwarte lange jas vertoonen, en zijn naam daags niet als een last en 's nachts niet als een berg dragen. De zaak — God behoede hem ervoor — was niet voor dien jongen. Deze overtuiging stond alrede bij Anton Brummelman vast, toen hij 's avonds, van kantoor teruggekeerd, toezag, bij het klaarmaken van de zes smakelijke fleschjes voor nacht en ochtend, in het sochletapparaat.

Altijd één streepje melk en twee streepjes water. En telkenmale klonk zijn bezorgde vraag:

„Krijgt de jongen niet soms weinig melk en te veel water?“ Berthold werd hij gedoopt.

Niemand in de familie heette zoo. De uitvinder van het buskruit, Berthold Schwarz, was de eenige van dezen naam, die Anton Brummelman, natuurlijk niet persoonlijk, kende. Maar dat was het 'm juist: De jongen moest een aparten naam hebben. En wie zou dat kunnen weten, — de zaak van het buskruit!... De jongen kon een verdomd wijs gezichtje opzetten en had de gewoonte, het rose gemarmerd vuistje in den mond te steken, wat bijzonder vernuft bewees. En de zaak zou niet zijn mooien naam en het schoone leven bederven — dat was altijd de slotsom van Anton Brummelman's rijpelijke overwegingen.

En opdat dit alles niet zou geschieden, moest de kleine geen notie er van hebben, van welken aard zijns vaders zaak was. Tot hij dan naar school ging: dan zou hij verder zien. Van nu af aan dacht Anton Brummelman slechts er aan, zijn zaak te verkoopen.

Hij trapte zichzelf nog vlijtiger op de teenen, als gevolg

Studenten-Weekblad en Studiebelangen.

Het wordt tijd dat eens een waarschuwing aan de lezers en de redactie van het S.W. wordt gericht, over de wijze waarop in de laatste maanden dit blad zijn taak in onze studenten-samenleving dreigt te vergeten. Bij zeer velen, bij velen ook van de energieksten en vooraanstaanden onder de delftse studenten, vindt het als bejegening een minachtende glimlach of een schouder-ophalen, soms een totale onverschilligheid. Dat bewijst dat dit weekblad, waarvan vooral in dezen tijd zoo duidelijk te begrijpen is, dat het een leidende rol onder ons behoort te vervullen, den verkeerden kant opgaat. Op het gebied, waar zijn tekortkomingen het klaarblijkelijkst, het ergerlijkst zijn en het meest aktueel, op het gebied der Studiebelangen-behartiging, zal ik ze in het bijzonder nagaan.

De bloeitijd van het Weekblad, toen het in 't geestelijk leven van vele studerenden een belangrijke en centrale plaats innam, viel in de periode dat alle belangstelling in studiezaken volkomen afwezig was. Het is wel jammer, dat de verhouding langzamerhand net omgekeerd is moeten worden. Het S.W. vertoonde al symptomen van lusteloosheid, toen, na de omzetting van de P.S. in de T.H. groter kringen gingen inzien, dat het oefenen van invloed op de studieregeling in hoge mate wenselijk werd. En al was de inhoud van het blad in 't algemeen niet bijzonder interessant, de redactie stond in voldoende nauwe verbinding met de leidende personen, waarvan enkele zelfs in haar zitting hadden, om ervan verzekerd te zijn, dat haar blad voor alle meningen en oordelen de welkome tribune zou wezen: in de dagen dat de Centrale Commissie ter wereld kwam, en de Handleidingen-vereniging het levenslicht aanschouwde, heeft het alle bakerpraatjes, dooppreken en vadervreugden behoorlijk ter algemene kennis gebracht. Heeft het al geen andere dan die passieve rol gespeeld, van tekortkomingen was geen sprake.

Anders is het geworden na de laatste grote vakantie.

Toen, zooals ieder wist, een nieuwe en definitieve organisatie van de studiebelangen-behartiging stond gemaakt te worden, — toen het van 't grootst gewicht was, dat de belangstelling in die en dergelijke zaken bij de massa der studenten niet verslapt, — waar die organisatie, direkt of indirekt, zou rusten op bijna alle meer dan duizend ingeschrevenen, die niet door herhaalde mondelinge bespreking te bereiken zijn, — daar was het niet veel minder dan een plicht van de redactie de menigte voor te lichten, of te doen voorlichten. Zij en ook zij alléén is het, die had kunnen zorgen dat de algemene vergadering van 18 December even druk was bezocht als die van 15 Februari. En hoe treurig is haar houding tegenover die plicht geweest! Heeft men,

van zijn nadenken, zwaaide nog heviger met zijn apenarmen en wisselde ellenlange brieven met reflektanten.

De geëischte koopsom bracht geen bezwaren.

Hij had genoeg geërfd en opgepot en vroeg een bedrag, dat voor de goedgaande zaak een spotprijs was.

Nog onlangs had de landdag een vrij groote bestelling gedaan, en met een naamlooze vennootschap, die het publieke heil voorstond, was hij in onderhandeling.

Maar één ding schrikte de menschen af. Anton Brummelman stelde de voorwaarde, dat binnen vijf jaren de firmanaam veranderd moest worden, zijn naam van het naambord, het schrijfpapier en het porselein verdwijnen moest. Daar zat 'm de knoop.

Want de firma „Anton Brummelman“ was juist als zoodanig wereldberoemd; en wie weet of de naamsverandering niet gelijk zou staan met belangrijke achteruitgang in de afname... Bovendien — dat was bijvoorbeeld met Johann Maria Farina gebeurd — de mogelijkheid bestond dat de konkurrenten plotseling een stroopop, met den naam Brummelmann, zouden vinden, die nu de vruchten van eens andermans jarenlange arbeid zonder een vin te verroeren, plukte...

Eindelijk dan toch werd de verkoop een feit.

Zekere Hendrik Huiselman had, zooals hij schreef, van een tante die er goed bij zat, geërfd en streefde er naar, zich zelfstandig te maken.

Hij meende dat niet beter te kunnen doen, dan door het het geld van de goede tante in de goede zaak van Anton Brummelman te steken.

Wordt vervolgd.

bij de verdeling der functies onder de redacteuren, zoals die in het eerste nummer na de grote vakantie werd aangekondigd, de studiebelangen vergeten? Was er niets te zeggen over deze zaken? Is er nooit over gedacht, eens met de Centrale Kommissie te overleggen welke punten, b. v. van de regeling voor de nieuwe kommissie, konden worden besproken? Is men te laks geweest om van het harde werken der kommissie eens met een pittig journalistenberichtje melding te maken? Het is ongehoord, maar toch onloochenbaar: in al dien tijd heeft geen enkele redakteur in die functie een letter over studiebelangen geschreven! Wanneer men dan zo eens nagaat welke namen aan het hoofd van 't blad prijken en prijken, dan wordt het werkelijk volkomen onbegrijpelijk, dat geen dier lieden het inzicht en de energie heeft gehad de kring der lezers in die zo belangrijke zaken voor te lichten, hun belangstelling te wekken. Of vindt de redactie misschien dat over die ernstige kwesties al te veel in haar kolommen wordt geschreven, dat zij voor flauwe lolletjes — en wat voor!... — niet voldoende ruimte overhoudt; is zij zich zó slecht van haar roeping bewust? Het zou kras zijn.

Het is gelukkig nog niet te laat voor de redactie, om het kwaad, dat zij door deze tekortkomingen heeft helpen stichten, door een veranderde houding weder te kunnen bestrijden. Wat zij stelselmatig had behoren te doen op dit gebied, maar wat zij geheel heeft verwaarloosd, — te weten: het inlichten van de studenten over het werk der studielichamen, desnoods het beoordelen daarvan geen beknopte Handleiding werd ooit besproken!), het inleiden van aktuele, het aan de orde stellen van nieuwe vraagpunten, alles na overleg met de betrokken besturen, — deze gehele, als steun voor de Centrale Kommissie en de vakverenigingen zoo buitengewoon belangrijke arbeid, — de redactie kan haar nog opvatten. Het is mijn overtuiging dat zij van alle zijden de meest hartelike medewerking zal ondervinden; het zal haar, als tegenwicht tot den last van het meerdere werk, de bevrediging geven haar plicht als leidster van het delts studentenorgaan te vervullen.

H. T. KARSTEN.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Gelegenheid voor 4 à 5 Heeren om
degelijk te Dineeren.

Adres VOORSTRAAT 75.

TE HUUR met Januari:

een gemeubileerde **K A M E R**
met Slaapkamer,

op zeer goeden stand. Brieven, onder n°. 4438s-w, aan het Bureau van dit Blad.

Door bijzondere omstandigheden **te huur:**
gemeub. Zit- met frissche Slaapkamer

(raam op buitenlucht).

Huurprijs **f 18,—** per maand.

Te bevragen BRAB. TURFMARKT 67.

Maison „HAAS”,

CUISINIER,

34 -:- KOORNMARKT -:- 34.

Door de steeds grootere aanvraag van **dagelijksche Diners** in diverse prijzen, heb ik met mijne **leveranciers** een **contract** gesloten, waardoor ik in staat ben **Diners** uit te zenden van af **50 cents** bij abonnement van **20 bons**. Ook **Diners** van 60 cents bij abonnement van **20 bons**. **Diners** van **80 cents** worden bij abonnement van **20 bons** geleverd tegen **70 cents**.

N.B. De bons zijn 30 dagen geldig en niet persoonlijk.

Gelegenheid voor Eet- en Koffietafel.

Leeraar M. O. Staatsinrichting.

Opleiding per Correspondentie f 6,— per maand. Eenjarige cursus.

Brieven franco lett. *M. O. St.* aan het Alg. Adv.-Bureau KRUISMAN & Co., Amsterdam.

EGLISE WALLONNE.

Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

Biljarts „t Is-Me-Edso”,

overtreffen ieder ander fabriikaat.

Te bespelen Stations-Koffiehuis.

KRUIF.

Van af 8 Januari 1907 is het Gedenkschrift der Koninklijke Akademie en Polytechnische School in prijs verhoogd en is deze thans gebracht op **f 15,00.**

Uitgave van J. WALTMAN Jr. -- Delft.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 10 JANUARI 1907. No. 13.

Negende matinée van „Het Residentie-Orkest.”

Soliste: HERMINE BOSETTI.

1. Ouverture „Eine Nordische Heerfahrt” op. 25	Emil Hartmann.
2. Aria Vorrei spiegarvi, oh Dio	W. A. Mozart.
3. Andante cantabile uit het Strijkkwartet op 11	P. Tsjajkowsky.
4. a. Der Nussbaum	R. Schumann.
b. Die Forelle }	Fr. Schubert.
c. Wiegenlied. }	
d. Haidenröslein }	
5. Symphonie Nr. 3 in c. . . .	C. Saint-Saëns, (voor orkest, orgel en piano)

Voor wie in 't algemeen gewend is — naar ik geloof zeer terecht — de Fransche muziek ver beneden de Duitsche te stellen en Saint-Saëns' symphonie niet kende, was deze uitvoering behalve een onvergetelijk genot, bovendien een openbaring. Hij heeft kunnen ondervinden, dat Frankrijk ook op muzikaal gebied kunst geproduceerd heeft die in grootheid, nobele breedheid, de praestaties van de reeks onsterfelijke schilders, van Corot, Millet, Decamps, . . . van den beeldhouwer van dezen tijd: Rodin, evenaart, die niet minder dan Beethoven of Bach een eeuwige bron van superieur genot, een steun en een dierbare schat voor komende geslachten zal blijven.

't Was Zondag in zijn geheel een keurig programma.

„Eine Nordische Heerfahrt”: mooie, diep-gevoelde en wél-beheerschte muziek, door en door Germaansch, somtijds even herinnerend aan Wagner's „Fliegende Holländer.” Met een zeer mooie toepassing van het koper, dat zooals ook nu weer bewezen werd, bij 't Residentie-orkest tot groote volmaaktheid van uitvoering is opgevoerd.

Toen zong Hermine Bosetti uit München de aria van Mozart. In één woord: verrukkelijk. Ik kan me niet herinneren ooit zó'n mooie en bovenal sympathieke stem gehoord te hebben. 't Had in hoogsten graad 't zoo onzegge-lijk ontroerende van een vrouwenstem; 't komt er niet op aan, wát de inhoud is, hoè de melodie; iedere klank op zich zélf is goddelijk, tot weenen's toe aandoenlijk, geheel anders dan de mooiste en zuiverste toon van eenig instru-ment; 't lééft en is warm en donker, doordringt en door-tintelt je van een wonderlijke mengeling van groote, onver-wachte vreugde en klagende, verlangende weemoed.

O, 't is eigenlijk verkeerd en onverantwoordelijk en mis-dadig om zoo iets te gaan hooren, om zulke emoties te zoeken en te trotseeren. Alles wat werkelijk schoon is, wat werkelijk ontroert, is moordend voor onze zwakke hoofden, verbrandt en verteert ons innerlijkste-zelf, drijft ziel en gemoed tot verstarrende verrukking, peingt de hersenen in rusteloos gestap.

Waar zijn de werkelijk Gróóten, de waarachtige Mènschen, die het gevoel tot de verste verfijning, de teerste ver-ijling hebben doorgeleefd, die de dingen en de kleine menschjes in hun eeuwig getob en gestakker, in hun goede oog-en-blikken óók, aanschouwen met liefdevolle, véélbegrijpende, veel-vergevende, moederlijke genegenheid, met zachte blik, — en die tòch mannen zijn, frisch, krachtig, van steen en ijzer, bewegend en handelend zooals de goddelijke Rede het gebiedt, niet wijfelend en al maar aarzelend in zwakke wijs-geerige bespiegeling, maar vastbesloten strevend door de doelbewuste daad?

Ze zijn er nog niet, of nog maar weinigen. Wie verfijnt, verslapt; de sterke vergroft en wordt vreemd voor subtieler sensaties. Maar dáar ligt 't ideaal, dáar de belofte van de nu zoo hoopvol glorende toekomst . . . . .

JOHANNES.

PROGRAMMA van het POPULAIR CONCERT op Vrijdag 11 Januari, 's avonds 8 uur.

1. Symphonie No. 1	L. v. Beethoven.
2. Violconcert No. 2	J. S. Bach.
3. De jeugd van Hercules	Saint Saëns.
4. a. Sinfonische Variaties	Boëllmann.
b. Dance des moucherons	Donner.
5. der Ritt der Walkuren	Wagner.

Solist: MAX DONNER (violist).

Met betrekking tot de nog volgende Matinéés van „Het Residentie-Orkest” is het volgende bekend gemaakt:

Ten einde aan den wensch van vele bezoekers van de Matinéés van „Het Residentie-Orkest” tegemoet te komen, zal de tweede serie, aanvangende 20 Januari a.s. van de uit te geven abonnementskaarten, gesplitst worden in twee onder-seriën resp. voor 5 en 4 uitvoeringen, waarvan de 5 evennummers op 20 Januari, 3 en 24 Februari, 10 Maart en 1 April; en de 4 onevennummers op 27 Januari, 17 Februari, 3 en 17 Maart vallen.

Voor de onderserie van 5 Matinéés betaalt men in het Balcon f 6,25; in de Zaal f 5,—; op de Tusschengalerij f 3,75 en op Bovengalerij f 2,50.

Voor de onderserie van 4 Matinéés betaalt men in het Balcon f 5,—; in de Zaal f 4,—; op de Tusschengalerij f 3,— en op de Bovengalerij f 2,—.

Zij, die reeds voor de geheele 2de serie kaarten hebben genomen, zullen die desgewenscht kunnen omruilen in onder-seriën.

Abonnementskaarten zijn te bekomen bij de Heeren G. H. VAN ECK, Vlamingsstraat 38 en F. J. WEYGAND & Co., Zoutmanstraat 16a, die op schriftelijke aanvraag de kaarten aan huis zullen doen bezorgen, en aan het Gebouw voor K. en W., alwaar tevens plaatsen kunnen worden gereserveerd.

BOEKBESPREKING.

GÖTZ KRAFFT, 3e deel, IN ENGEN KRING.

Dit 3e deel besluit de diensttijd van Götz Krafft en er tintelt hier en daar leven in die beschrijving van Deutsche legerstudenten. 't Grootste deel van 't boek mist dit echter en is daardoor m. i. vrij vervelend. Men moet groote stuk-ken levensbeschouwing slikken waar men de schrijver uit proeft, maar die men niet voelt opkomen bij de persoon zelve die ze uit. Ze klinken natuurlijk en geven daardoor den hoofdpersoon iets valsch. Ze maken 't boek tot een kader voor gedachten-uiting van den auteur en geven niet de ontwikkeling weer van Götz Krafft, wat toch de bedoe-ling des schrijvers moet geweest zijn. Men voelt bij lezing niet, wat men bij 't eerste deel ontegenzeggelijk wel deed, hoe Götz Krafft noodwendig moest denken zooals hij deed, hoe de ontwikkeling van zijn ziel een logisch gevolg van de omstandigheden was. Götz Krafft zien we daardoor hoe langer hoe vager voor ons staan.

Een van de hoofdzaken die de dienst hem leert kennen is 't wegzetten van eigenbelang waar 't de belangen van een groot geheel van menschen, of waar 't een groote gedachte geldt. Hij leert vele officieren en onderofficieren waardeeren, die door trouwe plichtsbetrachting het leger omhoog trachten te brengen en die zichzelf daarbij geheel op den achtergrond stellen. Dit spoort hem tot ernstigen arbeid aan in de uren die hij vrij van dienst heeft, een arbeid die aan 't eind van 't boek blijkt voor de litteratuur van veel waarde te zijn. Zoo ziet hij dan na 't ontslag uit den dienst de litteratuur als een open veld van weten-schappelijk onderzoek voor zich, waar 't hem mogelijk zal zijn eer en roem te behalen.

Hij is verloofd geraakt met de dochter van een blinden filosofieprofessor, die hem vele raadgevingen meegeeft. De liefde die hij voor zijn dochter voelt is diep geworteld, 't is niet de vurige zinnelijke liefde waar hij zich in 't begin van zijn studietijd aan heeft overgegeven, 't is ook niet de gedachtelooze, lichtzinnige neiging die hij in Berlijn voor Kubitz voelde, 't is een ernstige, kalme, langzaam ontstane liefde, die hem eindelijk geheel omvangen houdt. Zijn liefde wordt beantwoord, zoodat op dit punt alles van een leien dakje gaat.

Over kunst wordt ook veel in dit deel gepraat. Götz stelt zich aan den kant van de ethische kunstbeschouwing, tegenover een schilder, waar hij mee bekend raakt, die alles van den aesthetischen kant bekijkt. Waar deze over

den vorm en de schoonheid van een schilderij spreekt, daar zocht Götz naar den inhoud, naar de gevoelens die de schilder heeft willen uitdrukken. Naast deze vele beschouwingen in dit boek, die op zichzelf soms zeer te waardeeren zijn, gebeurt er betrekkelijk weinig en geloof ik het niet op één lijn te mogen stellen met het eerste deel, dat zoo-vele juiste trekjes uit het leven gaf.

V. M.

DE WONDEREN DER TECHNIEK.

Ons werd toegezonden: „De Wonderen der Techniek”, onder redactie van H. J. Borgerhoff van den Bergh, J. P. Enklaar, H. Verhagen Jr. en A. J. L. Willekens.

Dit boek maakt aanspraken op den naam van populair en zeer terecht. We hebben hier niet te doen met eene speciaal wetenschappelijke behandeling, maar met een soort technische encyclopedie. Het is zoowel voor leeken als voor ingewijden bestemd. Trouwens ieder vindt er iets van zijne gading in en allicht zal hem één der onderwerpen belang inboezemen.

Het werk zal verschijnen in 4 deelen, elk van ongeveer een 300 pagina's.

Een zeer groot gedeelte van het 1ste deel, dat op 't oogeblik hier voor mij ligt, is gewijd aan de bespreking van den mijnbouw, de nieuwste toepassingen en ontdekkingen op dit gebied.

Daarna komen de lokomotieven aan de beurt, (kijkje in de fabriek Dion-Bouton), stoomschepen, mailboten, scheepsmachines en de aanleg van spoorwegen, de maatschappelijke beteekenis er van en wat de toekomst te verwachten heeft van lijnen als de Bagdad-Spoorweg, de Groote Siberische, die van Kairo naar de Kaap.

Waar zooveel verscheidenheid in zulk een kort bestek wordt behandeld, is er van volkomenheid natuurlijk geen sprake. Maar wat er wordt geschreven, is interessant en boeiend. Belangrijke zaken, kleine mededeelingen, korte verklaringen en beschrijvingen worden hier gegeven. 't Is dan ook niet een boek om achter elkaar gelezen te worden. Ieder zal er 't zijne in opslaan en niet teleurgesteld worden. Er staan fotografien in van groote nieuwerwetsche machines, lokomotieven en spoorwegbruggen; boormachines enz., in 't geheel een 50.

We verwachten nog 3 deelen en als alles bij elkaar is zal men er in zijn vrije tijd of in onbenutte oogenblikjes een lichte aangename lectuur onder aantreffen.

ONTVANGEN BOEKEN:

GÖTZ KRAFFT, Dl. IV: „Des levens Kroon”, uit het Duitsch van EDWARD STILLGEBAUER, Uitgegeven bij L. J. VEEN, Amsterdam.

HET ZINNENLEVEN DER PLANTEN, naar R. H. FRANCÉ, door DR. P. G. BUEKERS, Uitgegeven voor „Kosmos”, Vereeniging van Natuurvrienden, door J. C. DALMEYER, te Amsterdam.

CIVITAS, een inleiding tot de filosofie der Gemeenschap, door H. VAN TRESLONG, uitgegeven bij W. L. & J. BRUSSE, Rotterdam.

Ons werd verzocht de volgende aankondiging in ons blad op te nemen:

Antwerpen, 8 December 1906.

LUCIFER'S WEDSTRIJD

voor oorspronkelijke Nederlandsche Tooneelspelen, uitgeschreven door de Tooneeluitgevers Gebroeders Janssens, te Antwerpen.

Voorwaarden:

1. Er wordt een Tooneelspel (comedi) gevraagd van één of meer bedrijven, oorspronkelijk Nederlandsch. Het werk mag niet gedrukt, uitgegeven of vertoond zijn.
2. Prijzen: 1e 300 frank; 2e 150 frank; 3e 100 frank.
3. Schrijvers van Zuid- en Noord-Nederland mogen aan dezen wedstrijd deelnemen. Zij moeten hunne stukken vrachtvrij en goed leesbaar inzenden voor 1 September 1907 aan heeren Gebroeders Janssens, tooneeluitgevers, Carnotstraat 147, te Antwerpen, met het volgend bij-schrift op den omslag: „Voor Lucifer's tooneelwedstrijd.”

4. Schrijvers moeten op hun werk eenen deknaam vermelden en bij hunne inzending een gesloten omslag voegen, waarop zij dien deknaam en waarin zij hun naam en adres vermelden. Werken waarvan de naam des schrijvers op welke wijze ook gekend mocht zijn, worden uitgesloten.

5. Bekroonde werken worden eigendom der firma Gebrs. Janssens, wat het drukken, herdrukken en uitgeven betreft. Deze werken zullen in prachttuitgave verschijnen en, dank zij den uitgebreiden tooneelhandel der uitgevers dadelijk en overal in Zuid- en Noord-Nederland verspreid worden.

6. De keurraad zal bestaan uit heeren Jan Bruijlants Jz., tooneelschrijver en hoofdopsteller van Lucifer, te Antwerpen, voorzitter;

P. J. D'Hoedt, tooneelcriticus te Gent, verslaggever;

Gust Janssens, tooneelschrijver en uitgever, te Antwerpen; Lodewijk Krinkels, dagbladschrijver en tooneelcriticus, te Antwerpen; Edmond Matthijs, tooneelschrijver, te Vorst (Brussel); Lodewijk Scheltjens, tooneelschrijver te Rupelmonde, leden.

7. De keurraad zal vóór 31 December 1907 uitspraak doen.

8. De uitslag van den prijskamp en het verslag van den keurraad zullen in het kunst-tijdschrift Lucifer verschijnen.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

VRIJE STUDIE.

Dr. Van den Bergh van Eysinga.

Lezing op Dinsdag 15 Januari des avonds ten 8 ure in den foyer van Stads Doelen over: Parcifal. Introductiekaarten verkrijgbaar van 7^{3/4}—8 uur aan de zaal of door aanvraag bij het bestuur.

—o—

WILLIAM FROUDE.

Het bestuur maakt bekend dat vanaf 15 Januari candidaten kunnen worden gesteld voor het bestuur van het Gezelschap en voor een lid der Centrale Commissie voor de Studiebelangen.

Bestuurscandidaten zijn:

J. H. A. W. Van Heerdt tot Eversberg, President.
A. Roorda, Secretaris.
W. Royer, Penningmeester.
J. C. Arkenbout Schokker, Lid der Centrale Commissie voor de Studiebelangen.

Andere candidaten kunnen door ten minste drie leden tot en met 29 Januari schriftelijk aan het bestuur worden opgegeven.

De Secretaris,
J. C. ARKENBOUT SCHOKKER.

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 11 Jan. Geb. v. K. en W.: Populair Concert van het Residentieorkest onder leiding van mr. J. A. H. baron van Zuylen van Nyevelt en met medewerking van Max Donner, (violist); 8 uur.

Ned. Tooneel: Koning Oedipus, met medewerking van Albert Vogel; 8 uur.

Zaterdag 12 Jan. Fransche Opera: Paillasses; Cavalleria Rusticana; 8 uur.

Diligentia: Concert van mevr. A. Noordewier—Reddingius, Carl Flesch en Julius Röntgen; 8 uur.

Maandag 14 Jan. Geb. v. K. en W.: Mij. „De Toekomst”: Liederavond van Ludwig Wüllner en Coenraad V. Bos; 8 uur.

Dierentuin: Ned. Tooneelveren.: Hoog Spel; 7^{1/2} uur.

Zondag 20 Jan. Geb. v. K. en W.: Matinée van het Residentieorkest, onder leiding van mr. Henri Viotta en met medewerking van Franz von Vecsey; 2^{1/2} uur.

Maandag 21 Jan. Geb. v. K. en W.: Dansavond van Isedora Duncan; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 11 Jan. Tivoli-Schouwburg: Utrechtsch Tooneelgezelschap: Getrouwd met z'n schoonmoeder; 8 uur.
Grote Schouwburg: Huzarenkoorts; 8 uur.
Zaterdag 12 Jan. Tivoli-Schouwburg: Brondgeest-Ensemble: De Kilometervreter; 8 uur.
Grote Schouwburg: Opera Italiana: Cavalleria Rusticana: Pagliacis; 7½ uur.

Zondag 13 Jan. Doele: Matinée door Carl Flesch, Louis Schnitzler en Anton Brands; 2½ uur.
Maandag 14 Jan. Grote Schouwburg: Bloemenelfje; 7½ u.
Nutzaal: Concert door Harold Bauer en Pablo Casals; 8 u.
Dinsdag 15 Jan. Nutzaal: Concert door dr. L. Wüllner en Coenraad V. Bos; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

TE KOOP: een bruine Jachthond,

(R. E. U.)

Adres ZUIDERSTRAAT 36.

Beknopte handleidingen bij het onderwijs aan de Technische Hoogeschool.

Verschenen zijn thans:

- No. 1. Differentiaalrekening, 1e studiejaar.
" 2. " " 2e studiejaar.
" 3. Calorische werktuigen.
" 4. Theoretische mechanica, 1e studiejaar.
" 5. " " 2e studiejaar.
" 6. Analytische meetkunde, 1e studiejaar.
" 8. Kinematica, 1e studiejaar.
" 9. Integraalrekening.
" 10. Org. scheik. Aromat. verbindingen. 1e gedeelte.

Een steeds volledige opgave der prijzen van de verschenen nummers bevindt zich in het Bibliotheeklokaal van de Werktuigbouwkundige Afdeeling aan den Verversdijk en voor het Winkelraam van den

TECHNISCHEN BOEKHANDEL J. WALTMAN Jr.

CHARLES ABRAAS

--- PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 143

--- TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHIEDINGEN:

s-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - 1905.

DRESDEN - - - 1906.

DELFTSCHE Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOGH.

Heden verscheen bij den Uitgever **J. WALTMAN Jr.**,
DELFT:

de eerste Aflevering van:

Handleiding bij de Practische Oefeningen in de Natuurkunde

(ALGEMEENE CURSUS)

aan de Technische Hoogeschool te Delft,
met eenige theoretische toelichtingen,

DOOR

DR. L. H. SIERTSEMA.

Compleet in 2 à 3 afleveringen.

-:- Prijs f 1,50 -:-

DANSSCHOOL
W.H.C. VAN DER KRAAY.
PHOENIXSTRAAT 68^B.

Gelegenheid voor

PRIVAATLESSEN.

Stélio

High Class

Turkish cigarettes.

ALOM MET GOUD BEKROOND.

Wendt U voor het afsluiten uwer
passage naar Ned.-Indië tot

J. DE KUYSER & ZONEN,

Agenten Stv. Mij. „ROTT. LLOYD” en Stv. Mij.
„NEDERLAND”.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or title.

Second block of faint, illegible text, appearing as several lines of a letter or document.

Third block of faint, illegible text, continuing the document's content.

Fourth block of faint, illegible text, possibly a signature or a specific section.

Fifth block of faint, illegible text, appearing as a few lines of a paragraph.

Sixth block of faint, illegible text, continuing the document's content.

Final block of faint, illegible text at the bottom of the page, possibly a footer or closing.